

Millors col·legis de Catalunya

Amb aquest tan categòric títol –en espanyol, *por supuesto*– *La Vanguardia* publicava, encartat dins del seu diari, aquest dilluns un espectacular monogràfic especial dedicats a les escoles del país. Una més que lloable iniciativa, si tenim en compte que abans d'un mes es duran a terme les inscripcions escolars per al curs 2012-2013 i, per tant, res no pot ésser més adient que oferir informació als pares i mares per a que puguin escollir entre la “cada vegada més nombrosa i variada [oferta d'estudis]” (p. 4).

Cal agrair doncs al centenari diari l'inestimable servei que suposa haver posat a l'abast del públic una “informació completa, clara i actualitzada sobre l'oferta d'estudis”, que el mateix monogràfic considera “imprescindible per a poder escollir bé” (p. 4). Per a la qual cosa, estableix tot un seguit de criteris encaminats a assolir una “bona elecció”. Criteris que, segons remarquen a peu de pàgina i en negreta, es basen en una innominada i genèrica “informació facilitada per el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya”.

Amb aquestes afirmacions, no costa gens imaginar-se l'afany i l'interès amb el qual moltes famílies es disposaren a treure partit de la informació que oferia un monogràfic avalat pel prestigi i la fiabilitat de *La Vanguardia*. Diari que ha repetit fins a l'extenuació que la confiança i el respecte dels seus subscriptors i lectors constitueix un dels seus pilars bàsics irrenunciables.

Però encara costa menys imaginar la seva decepció –quan no indignació– immediata i consternada: el monogràfic no tan sols no brinda una “informació completa”, “imprescindible per a poder escollir bé” –car únicament hi apareixen un nombre proporcionalment reduït d'escoles, cap d'elles públiques– sinó que es tracta, purament i simple, d'un publireportatge.

I, el que és més greu: d'un publireportatge camuflat –per no dir encobert. No hi ha, en ni una sola de les 24 pàgines, cap indicació que aclareixi que es tracta de publicitat. Ans al contrari, l'aspecte general –presentació general, tipus de lletra, distribució...– són idèntiques al diari, i totes i cadascuna de les pàgines duen, a l'encapçalament, la marca habitual, i inconfusible, de “La Vanguardia”...

Davant d'aquest fet, el primer que hem de demanar-nos és si el codi deontològic del diari no preveu la necessitat –aquesta sí, del tot imprescindible– de diferenciar, amb una claredat meridiana, *informació de publicitat*?

En segon lloc, compta el monogràfic, realment, amb el suport –o almenys amb l'aquiescència– del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya? Si la resposta és positiva, per quina raó es posiciona tan palesament a favor de l'escolarització concertada i privada? Si és negativa, per quina raó no s'ha afanyat a desmarcar-se'n? O han preferit, també, retallar el sentit comú?

Per últim, però no per això menys rellevant, quins han estat els indicadors o barems fefaents que ha seguit *La Vanguardia* –o la seva entitat col·laboradora, Estudios de Prensa Industrial, S.L– per determinar, i afirmar de manera tan taxativa, quines eren les millors escoles de Catalunya?

Ha tingut accés a un dels més ben guardats secrets del nostre país: als rànquings de resultats de selectivitat de *totes les escoles*? O bé als de l'informe PISA? O, senzillament, i sense cap mena d'escrúpols de consciència, el rànquing de qualitat que ha seguit ha estat, únicament i exclusiva, econòmic?

Segons el seu infal·libre criteri, són els “millors col·legis de Catalunya” –recordem de nou el tan modest i objectiu títol del monogràfic– aquells que es poden permetre el luxe de pagar les gens econòmiques [tarifes publicitàries](#) dels autors (pràcticament invisibles) d'aquest pretesament o ambigua monogràfic *informatiu de La Vanguardia*?

La qual cosa, emfatitzem-ho, comporta l'efecte pervers –ens esforcem a creure que no intencionat– d'eliminar d'entrada i d'arrel *totes les escoles públiques*. Realment no n'hi ha cap, ni una de sola!, que es pugui comptar entre *les millors*?

Creuen de veritat que el nivell qualitatiu de les escoles depèn en exclusiva del seu factor econòmic? Del fet que puguin pagar els més de 15.000 euros que costa una pàgina sencera de *publireportatge* o els més de 10.000 de mitja pàgina? Pagant sant Pere Canta (i les escoles esdevenen, automàticament, millors)?

No és aquest intent de camuflar un reportatge publicitari, pagat íntegrament pels seus anunciants, com a *informatiu* –aprofitant-se de la innegable pàtina de prestigi i d'autoritat d'un mitjà tan important com *La Vanguardia*–, en el millor dels casos, una manera ben poc elegant d'actuar? Una mostra d'immoralitat difícilment defensable?

Si la prevaricació suposa dictar, sabent-ho “una sentència o resolució injusta”, com hauríem de definir una actuació periodística que, sabent-ho, indueix –en la més benèvola de les interpretacions– a la confusió, presentant un reportatge publicitari com a *informació* (i més encara en una matèria tan sensible com és l'educació)?

dijous, 26 de gener del mmxii

© Xavier Serrahima 2012
www.racodelaparaula.cat

